

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 03/08/2024*

\*\*\*\*\*

## **TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ**

### **BÀI 206**

Bài học hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Bồ Tát tu hành có vô lượng vô biên pháp môn, tổng quy nạp lại thành một đờ chính là Bồ thí. Bồ thí chính là xả”**. Khi Hòa Thượng gặp Chương Gia Đại Sư, Hòa Thượng hỏi Ngài: *“Phật pháp rất cao siêu nhiệm mầu, làm thế nào có thể bước vào được Phật pháp?”*. Đại Sư Chương Gia dạy Hòa Thượng hai chữ: **“Bồ thí”**. Hòa Thượng bắt đầu từ Bồ thí. Bồ thí bao gồm có Bồ thí tài, Bồ thí pháp, Bồ thí vô úy. Trong Bồ thí tài có Bồ thí nội tài và Bồ thí ngoại tài. Phật Bồ Tát muốn chúng ta Bồ thí cả những tập khí phiền não của chính mình. Chúng ta buông bỏ thân tâm, thế giới là chúng ta chân thật Bồ thí. Chúng ta buông bỏ thân tâm, thế giới thì chúng ta mới xa lìa, vượt thoát được luân hồi. Từ khi sơ phát tâm thẳng đến Bồ Tát Đẳng Giác đều bắt đầu từ Bồ thí. Bồ Tát Đẳng Giác là các vị Bồ Tát chỉ cần một bậc tu hành nữa thì sẽ trở thành Phật.

Chúng ta bắt đầu từ Bồ thí vật ngoài thân, sau đó là Bồ thí năng lực của bản thân, dần dần chúng ta Bồ thí thân tâm, thế giới của mình. Đây là chúng ta triệt để buông xả, triệt để Bồ thí. Người thế gian luôn chấp trước, dính mắc, không thể buông xả. Chúng ta có ngôi nhà nhỏ thì chúng ta dính mắc vào ngôi nhà nhỏ, chúng ta có một chút danh vọng, địa vị thì chúng ta dính mắc vào danh vọng, địa vị. Chúng ta làm được một chút việc thì chúng ta lại dính mắc vào việc đó. Chúng ta quán sát thì chúng ta sẽ thấy tâm lượng của mình còn rất nhỏ hẹp, chúng ta chưa thể làm được Thánh Hiền, Phật Bồ Tát. Tất cả là do chính chúng ta! Chúng ta chân thật có thể xả bỏ, thoát ly, đột phá. Chúng ta phải nỗ lực làm cho được! Chúng ta cảm thấy chướng ngại, khó khăn trùng trùng thì chúng ta chỉ có thể trách chính mình!

Hòa Thượng đã dạy chúng ta rất rõ ràng, nếu chúng ta không chịu vượt thoát được sinh tử thì lỗi là ở chính mình. Nếu chúng ta không nỗ lực thì chúng ta đọa lạc cũng đáng đời! Chúng ta dường như vẫn không sợ vì hằng ngày, chúng ta vẫn rất nhiều vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, phiền não. Nhân đi vào vòng sinh tử vẫn còn thì chúng ta không thể vượt thoát sinh tử. Chúng ta muốn không tiếp nối vòng sinh tử thì chúng ta phải cắt được nhân sinh tử, nếu chúng ta vẫn tiếp nối nhân của ba đường ác thì chúng ta vẫn phải đi vào ba đường ác.

Chúng ta biết rõ, hiểu thấu nhưng chúng ta vẫn chưa làm được là do chúng ta có nghiệp chướng sâu dày. Hòa Thượng dạy chúng ta, một mặt phải tích cực sám hối nghiệp chướng, một mặt tích cực tích công, bồi đức. Hòa Thượng nói: **“Phước trí tâm**

*khai*”. Chúng ta có phước thì tâm chúng ta sẽ được khai mở. Người có phước báu thì mọi sự hanh thông.

Nhiều người muốn làm việc lợi ích chúng sanh nhưng họ không biết cách làm. Chúng ta có rất nhiều việc để làm nhưng chúng ta không đủ người, đủ thời gian để làm. Năm nay, chúng ta đã tổ chức rất nhiều sự kiện, năm tới, chúng ta sẽ tổ chức nhiều sự kiện hơn. Chúng ta làm mọi việc một cách trí công vô tư, hoàn toàn miễn phí nên việc sẽ ngày càng nhiều. Hè năm nay, chúng ta đã tổ chức 12 trại hè, tuần tới chúng ta tổ chức thêm một trại hè ở Huế, đây là cách chúng ta tích công bồi đức.

Hòa Thượng từng nói: **“Chúng ta mãi lo cho người, không có thời gian nghĩ đến mình thì trong vô hình chung, chúng ta quên đi chính mình mà chúng ta không hay!”**. Nhiều người cố gắng diệt ngã bằng cách quán vô thường, quán vô ngã, quán bất tịnh nhưng họ quán mãi không ra, họ vẫn còn nguyên *“cái ta”*, *“cái của ta”*. Chúng ta dùng hết thời gian, tâm lực để nghĩ cho người thì tự nhiên chúng ta không có thời gian nghĩ cho mình. Đây là cách chúng ta sám hối nghiệp chướng, tích công bồi đức.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta sống ở thế gian, sống trong cõi Ta Bà đầy đau khổ, tai nạn sẽ triển miên. Chúng ta phải biết nhẫn nại, biết cách chịu đựng thì chúng ta mới có thể an ổn”**. Chúng ta đừng tưởng rằng chúng ta tu hành thì chúng ta sẽ không gặp phải tai nạn! Ngày nay, người tu hành, có tâm tốt, làm việc tốt rất ít, người không tu hành, người chìm trong *“danh vọng lợi dưỡng”*, cạnh tranh, đấu tranh để hưởng thụ *“năm dục sáu trần”* rất nhiều nên chúng ta không thể bình yên. Ngày nay, con người ác đến cùng cực, rất nhiều người đã bị người khác lừa gạt.

Hôm trước tôi về quê, tôi có một người cháu ngoại, người này đang tu hành thì nghe theo lời của bạn bè nên đã bỏ chùa lên Tây Ninh. Sau đó, bạn bè rủ người cháu của tôi sang Campuchia để kiếm tiền, khi cháu tôi vừa qua đến biên giới Campuchia thì đã bị người bạn đem bán. Cha Mẹ của người cháu này đang vô cùng lo lắng. Ngày nay, chúng ta rất khó để phân biệt thật giả. Chúng ta còn lòng tham nên chúng ta mới bị dụ dỗ. Chúng ta biết nghe lời Cha Mẹ, nghe lời người lớn thì chúng ta sẽ không bị dụ dỗ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tổ thái độ bất bình, không vừa lòng, oán trời trách người thì chúng ta càng thêm khổ. Người khác không nhường thì chúng ta nhường”**. Người khác không được tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát nên họ không hiểu nhân quả. Lưới trời lồng lộng không sót lọt một mảy trần. Một ý niệm thiện đã kết thành một quả thiện. Một ý niệm ác đã kết thành quả ác. Người khác giành thì chúng ta nhường, nếu họ giành mãi thì chúng ta nhường mãi! Người thế gian không biết nhường, không biết nhân quả của sự tham chiếm của người nên họ không biết sợ!

Tôi đang ở thành phố Hồ Chí Minh, ngày trước, khi tôi xây nhà ở đây, tôi đã lùi vào trong khoảng 1.5m để đường được mở rộng nhưng tôi lùi vào thì bên kia đường họ lại lấn ra. Họ biết rất rõ là tôi đã nhường, họ biết rất rõ là họ lấn đường nhưng họ vẫn

lấy đường để xây thêm tam cấp, xây thêm bồn để trồng cây. Họ làm rất tự nhiên, không có sự ngại ngùng.

Ở trên Đà Lạt, khi xây nhà tôi cũng lùi vào 2m, cây cột điện của xóm tự nhiên đứng ở giữa đường. Một ông cụ trong làng nói, không phải ông dựng cây cột điện ở giữa đường mà do gia đình tôi nhường đất mở rộng đường. Tôi nhận thấy, đây cũng là lỗi của mình nên tôi di chuyển cột điện của họ vào trong lề đường. Tôi lùi vào bên trong thì bên kia đường họ cũng lại lấn thêm ra. Họ cảm thấy lấn được càng nhiều thì càng tốt. Khi tôi lái xe ô-tô vào nhà, cành cây của nhà khiến xe của tôi khó di chuyển vào nhà, một hôm, tôi thấy họ chủ động chặt cành cây đó đi. Tôi tặng quà cho hơn mười năm, họ cảm thấy ngại nên họ tự động chặt cây để cây của nhà họ không lấn chiếm đường, không cản xe của tôi nữa.

Người ta giành thì mình nhường, chúng ta nhường cho đến khi họ cảm thấy xấu hổ, họ không giành nữa. Người thế gian tự tạo ra kiếp nạn, khổ đau mà họ không biết tại sao! Chúng ta đã biết tại sao chúng ta gặp kiếp nạn, khổ đau thì chúng ta phải cắt đứt nhân dẫn đến những kiếp nạn, khổ đau đó. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nhường mà họ giành thì chúng ta tiếp tục nhường”**. Hòa Thượng cũng bị học trò giành nhiều lần, Hòa Thượng chỉ ở mà không có quyền sở hữu nhưng học trò vẫn muốn giành. Họ chỉ cần có ý giành thì Hòa Thượng đã dọn đi.

Trong gia đình nhiều con cái cũng tranh giành với Cha Mẹ, anh em. Đây là do giáo dục gia đình, giáo dục nhà trường, giáo dục tôn giáo, giáo dục xã hội chưa tốt. Con người có những tham cầu vô lý như vậy là do họ không được dạy.

Chúng ta dạy những em bé mầm non biết nhường, cái gì không phải của mình thì không được giành, không được chiếm lấy, nếu chiếm lấy thì sẽ trở thành người ăn trộm, người xấu. Có người nói với Hòa Thượng, họ nhường mãi thì họ cảm thấy như bị ức hiếp nên họ không chịu được. Hòa Thượng nói: **“Họ giành được bao nhiêu lâu? Họ chiếm đoạt thì cũng chỉ được vài chục năm, họ muốn hơn cũng chỉ hơn vài chục năm. Chúng ta bị thiệt thòi nhiều lắm cũng chỉ vài chục năm. Sau thời gian đó họ sẽ đi vào trong ba đường ác, chúng ta nhường thì chúng ta đi đến thế giới của Phật Bồ Tát”**. Chúng ta phải tính cho rõ ràng. Hòa Thượng nói: **“Hóa đơn này chúng ta phải thấy cho rõ!”**.

Người không biết nhường thì họ tự mang đến cho mình rất nhiều tai nạn. Thiên tai, nhân họa, động đất, sóng thần không tự nhiên đến mà do tâm của con người sinh ra. Sự tham cầu, ích kỷ của chúng ta tạo nên hoàn cảnh xấu như vậy! Người xưa nói: **“Y báo tùy theo chánh báo mà chuyển”**. “Y báo” là hoàn cảnh xung quanh chúng ta. “Chánh báo” là nội tâm chúng ta. Nội tâm chúng ta thuần tịnh, thuần thiện thì hoàn cảnh xung quanh cũng thuần tịnh, thuần thiện.

Hôm qua, tôi vừa di chuyển về thành phố Hồ Chí Minh, tôi đã không ở ngôi nhà này mấy chục năm, bên phía ngoài nhà có nhiều người buôn bán, khi nhìn thấy tôi về thì hàng xóm tự động dẹp đường để tôi vào. Khi tôi sống ở đây, tôi luôn sống tốt, luôn tặng quà hàng xóm nên khi tôi về, những người hàng xóm cảm thấy áy náy vì họ chiếm đường trước cửa nhà tôi để buôn bán. Chúng ta không muốn làm phiền đến việc mọi người “*kiếm cơm*”, không làm ảnh hưởng đến họ thì họ sẽ nhìn chúng ta với đôi mắt kính trọng. Nếu chúng ta làm người khác bất lợi thì họ có thể sẽ dùng những thủ đoạn xấu nhất để đối đầu với chúng ta. Thí dụ, nếu chúng ta viết đơn đưa lên phường nói rằng, những người này chiếm đường cản trở giao thông, nếu xảy ra cháy nổ thì họ phải tự chịu trách nhiệm, họ bị bất lợi thì chúng ta cũng sẽ bị bất lợi. Hòa Thượng nói: “***Đôi bên nếu không biết nhường nhau thì sẽ mang đến rất nhiều tai nạn, nguy cơ***”.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta sống ở nơi càng động loạn, càng bất an thì chúng ta càng phải vận dụng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi***”. Người chân thật tu hành là người chân thật có tâm đại từ bi, luôn vì người mà lo nghĩ. Chúng ta là người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền thì chúng ta càng phải hy sinh phụng hiến, chí công vô tư vì chúng ta biết rõ chúng ta không bị mất đi dù là một mảy may. Những thứ chúng ta cho đi, nhường cho người khác thì những thứ đó không bao giờ mất, rồi những thứ đó cũng sẽ quay trở lại.

Ngày trước ngôi nhà này rất lụp xụp, trời mưa thì sẽ bị ngập nước. Sau đó, có khoảng bảy tám chú về đây làm, sửa chữa cả ngày cả đêm. Hàng xóm cho rằng tôi có bùa phép nên các chú mới làm nhiệt tình như vậy, các chú đều ăn chay, không uống bia rượu và làm cả thứ 7, Chủ nhật. Hàng xóm thấy các chú làm việc nhiệt tình như vậy thì họ càng dành cho tôi một cái nhìn rất kính trọng. Những người em ruột sống quanh đây, họ thấy tôi chỉ cho đi, họ cũng nhìn thấy kết quả rất rõ ràng nên hiện tại, hai người em của tôi hàng ngày cũng nghe lại bài tôi giảng. Chúng ta biết những gì chúng ta cho đi không bao giờ mất nên chúng ta càng mạnh dạn cho đi.

Hôm trước, tôi đưa con gái tôi đi khám, tôi thường tặng quà cho anh bảo vệ nên gặp tôi anh rất vui, anh bắt tay tôi bằng cả hai tay. Tôi nói với anh, tôi có duyên với anh nên tôi tặng quà. Tôi tặng quà cho tất cả mọi người khi tôi có duyên gặp họ. Tôi nói với anh: “*Anh đừng thắc mắc tại sao tôi luôn tặng quà cho anh, anh thấy tôi làm như thế nào thì anh có thể làm theo, người cho đi còn hạnh phúc hơn người nhận; thay vì phải ngồi chờ trong phòng khám, tôi được nói chuyện với anh về những điều tốt đẹp, tôi được tặng quà cho anh, tôi còn cảm thấy hạnh phúc hơn anh, cho dù anh không biết tôi từ đâu đến!*”.

Hôm qua, trên đường về, tôi dừng lại uống nước dừa ở quán ven đường, gia đình người bán nước dừa rất khá giả, tôi nói với họ, cả gia đình ăn chay và tôi chia sẻ cho họ về những việc chúng ta đang làm. Họ xin số điện thoại của tôi sau đó họ có gọi điện cho tôi. Lần sau, tôi ghé vào uống nước dừa, tôi sẽ tặng quà cho họ. Gia đình họ giàu có

nhưng tôi biết có những món quà họ vẫn sẽ thích, trên xe tôi có rất nhiều kính để họ có thể chọn. Chúng ta biết cho đi là điều tốt, chúng ta nên cho đi một cách vô tư.

Hòa Thượng nói: **“Ở nơi nào mà họ càng tự tư ích kỷ, không biết vì người lo nghĩ thì chúng ta càng phải làm một cách mạnh mẽ”**. Trước đây, có người hàng xóm có thái độ không tốt với gia đình tôi, hiện tại, họ cảm thấy hối hận, họ cảm thấy họ phải đối xử tốt với tôi vì tôi luôn tặng quà cho họ. Chúng ta dùng tâm chân thành, nhẫn nại dài lâu thì chúng ta có thể để độ được mọi người. Tâm chân thành, nhẫn nại dài lâu đến bao lâu? Đến hết cả cuộc đời! Nếu chúng ta làm trong vài chục năm mà chúng ta có thể chuyển đổi được người thì điều đó quá tốt. Có thể đến hết cuộc đời họ mới tin chúng ta. Chúng ta dành cả cuộc đời để làm biểu pháp, để khiến người khác có thể quay đầu, hướng thiện thì đó cũng đã là thành công. Trong vô lượng kiếp, chúng ta đã đến thế gian tạo ra vô số oan nghiệp, nếu đời này, chúng ta dành cả cuộc đời để được người khác tin thì đó cũng đã là thành công.

Hòa Thượng nói: **“Nơi nào càng động loạn, bất an thì nơi đó chúng ta càng phải làm ra biểu pháp tốt, càng phải thanh tịnh, càng phải có lòng nhẫn nại”**. Người thế gian tranh

giành danh lợi, “tự tư tự lợi”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, thậm chí có những người tu hành, người niệm Phật cũng chìm đắm trong những thứ này. Chúng ta giận, oán ghét những người này thì chúng ta là người “dở hơi”. Có những người biết rồi nhưng vẫn làm vì đó là do tập khí, nghiệp chướng của họ. Chúng ta phải làm ra biểu pháp tốt, làm ra tấm gương để họ nhìn lại, họ quay đầu. Đây là tâm từ bi của các bậc Bồ Tát, các bậc chân thật tu hành.

\*\*\*\*\*

### ***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*